

ד.ו.ב.ק.

אתה טובה מתמיד

תשבץ העולם הזה 1062

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27			26		25
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
		43	42		41		40	39
47			46			45	44	
				52	51		50	49
					56	55		54
			58					53
				60				59

מאונץ: 1. תערי - כה בינלאומית ש- נערכה לאחרונה בישראל; 4. מוסד ציבורי מאד ב- אות הקודמות; 10. החרמון, למשל 11. מבדיל בין רבים לרבות; 13. ברזילי, לדוגמה; 14. נחש ארסי 15. כלי מלחמה 17. גיל החופה 19. עוף טורף; 20. בתל-אביב, הוקו לאחרונה לתרבוו 22. תנועה בלח ישרה; 25. אבל 26. חלק; 27. מ בין; 30. מרצה 32. מלת ברירו 33. נרו יאיר; 34. בהמת בית; 36. גדל בצעילון; 37. מום; 39. מנהל משרד ממשלתי שפרש; 41. חומר גולמי ללבנים; 42. בנו גויס השבוע לצבא; 44. אבן יקרה; 46. בית-שאן, למשל; 48. ניץ יצחק; 50. מילת קריאה; 51. שמו הפרטי של מקים הרפובליקה הצ'כוסלובקית; 53. נאה; 55. יחידת אנרגיה; 57. תערוכת ישראל; 58. גם כן; 59. אידיאל, בעברית; 60. עומד על האניה.

משחק; 12. סגן; 15. בעל מוזמות; 16. מלה שחודשה לאחרונה במדורה של רותי; 18. תופעה; 21. יש אומ-רים; 23. גיל בר-המצווה; 24. גב; 26. מקובלת על יהודים חרדים; 28. בן יעקב; 29. משיכה שבזכרון; 31. ישנה; 32. דיפלומט ישראלי ממושקף; 35. שותת; 37. קרחת בינונית; 38. על החלון; 40. חדר כלא; 41. סימן; 43. חיטה; 45. משא ומתן; 46. אלוף פיקוד; 47. אייה; 49. יש בטאון ה- מוקדש לכך; 52. סימן הרבות; 54. אות עברית; 56. הצעירים ביותר; 58. אותו אין ללחוץ.

מאונץ: 1. שבח; 2. פרא; 3. בוגד בצרפת; 5. קיים; 6. מספר המצוות; 7. כלי בשחמ-מ; 8. מלוא היד; 9. כלי

בי"ס לפקידות
מרכז נורים
 רח'ס 12 ת"א
 קורס מזורז לפקידות ולהנהלת חשבונות

במרחב

רע"מ

הקפיצה הגדולה

שוכרי-גמאל! שוכרי-גמאל! בקעה הי צוחה מאלטי גרוגות. הרבבות שהצטופפו במידאן אל-חריר, כיכר-השיחרור שאורכה כמעט כאורך רחוב אלנבי בתל-אביב, והגו כשיכורים. מכוניות צפרו בסירוף, צופרי האזעקה של גידות-המטרה והאמבולנסים הוסיפו להמולת-האימים. בעשרות מקומות שונים התנשאו דמויות מעל לראש ההמון, הכרזו בקול צרוד סיסמה על גדולת עבד אל-נאצר ותפארת אל-כוחתלי, אשר ההמון חזר עליה כתפילה.

קרייני שירות-השידור המצרי והסורי, שי הפכו צות מאוחד לכבוד המאורע, נדבקו בשכרון הכללי. כעבור דקות מעטות כבר היה קולם צרוד מרוב התרגשות. במשך שעות חזרו על אותן המלים, מבלי להרגיש שהם חוזרים על עצמם: "הוי עמי ערב... העם הסורי הנהדר... האומה המצרית עסורת-התהילה... יום הכבוד... עם אחד,

מדינות, כולל איחוד הצבא, הכלכלה, והדגל. בחירת נשיא אחד - שיהיה, בלי ספק, גמאל עבד אל-נאצר.

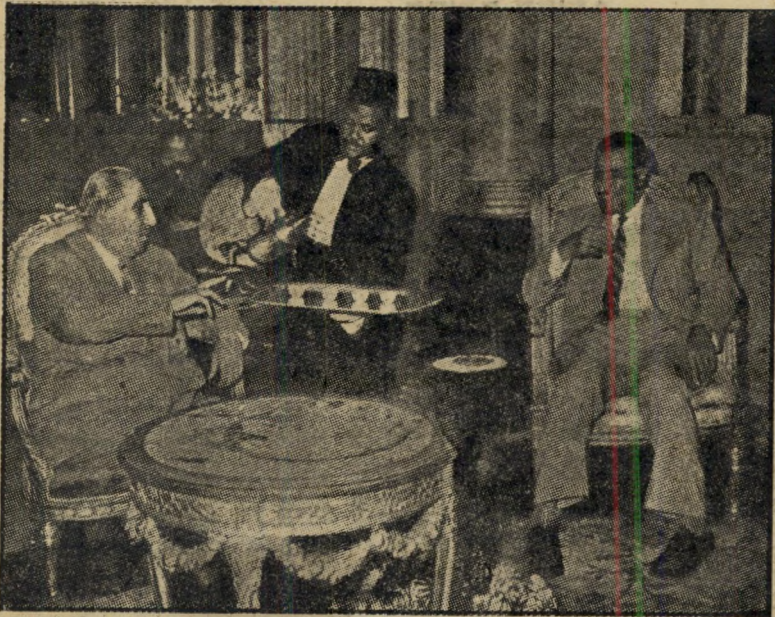
הקמת ממשלה בה יקבלו הסורים, המהווים כ-15% מכלל האוכלוסיה של ה-איחוד, שלישי ממשרות השרים.

שם המדינה החדשה: הרפובליקה-הערבית-המאוחדת (אל-גומהוריה אל-ערבייה אל-מותאחידה).

לאיש לא היה ספק כי הגשמתו של האיחוד בכל שטחי החיים תהיה במקרה הטוב ביותר תהליך ארוך וממושך. אולם הקפיצה הראשונה היתה מעשית ומציאותית. היא בישרה רעות לשאר מדינות המרחב.

"שואת פלסטין". דוברי האיחוד נמ געו מכל תעמולה אנטי-ישראלית. אלקחחילי לא הזכיר בגאווה את ישראל בכלל, ואילו עבד אל-נאצר הזכיר את "פלסטין" רק פעם אחת - כשאמר שהאיחוד ימנע בעתיד שואה. כמו שואת פלסטין.

מה גרם לאיחוד זה? לא לסוריה ולא

נשיאים עבד אל-נאצר וקוותלי
 שוכ-רי-גמאלו שוכ-רי-גמאלו

למצרים היה צורך חיוני בו. לא לשם העברת אוכלוסין, לא לשם הבטחת השלטון על דרכי-הנפט, ולא לשם גיבוש עמדה משותפת נגד ברית בגדאד, לא היה האיחוד חיוני.

הכוח הממריץ היה עמוק יותר, ולא ב-מקרה בא דחקא מסוריה. הוא נבע מעומק הגעגועים של התנועה הלאומית הערבית, שצמחה בעת ובעונה אחת עם הציונות, ושעיסתה היתה בסוריה ובלבנון. כמו התנועות הדומות באיטליה ובגרמניה במאה שעברה, היה האיחוד הערבי החדש איחוד למען משהו, יותר מאשר איחוד נגד משהו.

דרך האיחוד לא תהיה סוגה בשושנים, כוחות איריים יתגייסו כדי לשימו לאל, בעיקר עליי חתירה פנימית בסוריה. אולם אחרי יום השבת האחרון, שוב לא יהיו פני המרחב הערבי כפי שהיו יום אחד לפני כן.

התגובות

בה בשעה שקרייני קול חתרנים הצטרפו במיאורים נוגשים על מעמד הכרות האיחוד, השמיצו תחנות השידור המהפכיות האחרות את תגובותיהן הראשונות למאורע הגדול:

● **רדיו רמאללה** פתח את שידורו בציטוט קטעים מתוך מאמר של דיילי סלגראף הלונדוני, המשבח את המלך חוסיין. את הידיעה על האיחוד מסר בכמה משפטים קצרים, כמאורע בלתי-חשוב, המשיך בשידור ההשמעות השיגרתיים על מנהיגי סוריה.

● **אנקרה** ראתה באיחוד צעד המכחן נגד ברית בגדאד. קיחתה כי האיחוד עלול בכל זאת להפוך ברבות הימים מכשול לחדירה הסובייטית לסוריה, ומשם למרחב הערבי כולו.

● **קול ישראל** התייחס לכל העניין כאל כוב משעשע בחוליית סיפורי אלה לילה ולילה, מסר על המאורע כידיעה משנית.

צבא אחיד, נשיא אחד... אוי יום מאושר... עצמאות... שיתרו..."

"**חביב הערבים**... בשעה שהאקס-טזה בכיכר השיחרור וברחוב סוליימאן של קאהיר הגיעה לשיאה, התכנסו מאות מכו בדים מחוץ לעיר המיליונים, בארמון קובה מוקף-הגנים. כאן היתה האווירה פחות היס-טרית, יותר היסטורית. היא היתה רצינית והגניית. ראשי מצרים וסוריה התכנסו כדי לחתום על מגילת-האיחוד של שתי-המדינות.

האוינו לדברי הגיבור הכביר, פרקליט הערבים, הנשיא שוכרי אל-קוותלי: "קרא היושב ראש. הגבר בן ה-38, אחד מגיבורי תנועת-השיחרור הסורית בימי התורכים ר-האיש שניסה לשחא, לפני דור, להמליך את פייסל הראשון על סוריה הגדולה (כולל ארץ-ישראל), קם וקרא בקול רחיפאתוס, במשכו את ההכרות כמואזין בצריח המסגד: "יום גדול יום זה בתולדות האומה הערבית, יום גדול בחיים..."

שום דבר לא סימל את המהפכה בעולם הערבי כמו התבדל בין דברי אלקחחילי הקשיש לבין קולו של האיש הצעיר שדיבר אחריו. אחרי שהיושבראש הציג את "חביב הערבים, הנשיא גמאל עבד אל-נאצר" קם הקצין בן ה-40, והודיע בקולו הנמוך, חסר-הפאתוס ושופע-הבטחון כי היום הי מיוחד בא, וההיסטוריה הערבית יצאה שוב לדרך-המלך. לגבי מיליונים, היה זה קול הדור הערבי החדש.

דגל אחד. לא פחות סמלי לרוח הדור החדש היה אופי האיחוד. במשך שני דורות שילמו מנהיגי ערב מס-שפתיים לרעיון האיחוד, סילסלו מליצות נשגבות - ועשו את ההיפך. הפעם היתה זאת תכנית מעשית, צנועה יחסית. היא לא הבטיחה שום דבר שאי-אפשר לקיימו תוך חודשים מעטים. היעדים העיקריים:

● איחוד רשמי לאלתר של שתי הי